

AL. FLORIN ȚENE

**ARCA FRUMOASELOR
VISE DE VÂNZARE**
(Piesă într-un act-farsă comică)

SEMĂNĂTORUL
Editura online – septembrie 2008

ARCA FRUMOASELOR VISE DE VÂNZARE

Piesă într-un act-farsă comică

Personaje

Cocuța-secretară și vânzătoare în magazine

Arcadie Visescu - patronul magazinului în care se vând casete video, CD cu muzică, discuri.

Minodora, alias **Mica Dora**-soția patronului.

Arcadie Visescu (povestitorul): Dragii mei, în seara aceasta am să vă povestesc o întâmplare cum rar se poate petrece în cazul unui om de afaceri la început de drum.

Așa cum știți și cum îmi cunoașteți activitatea, în târgul nostru nimic nu ne poate scăpa atenției. Am deschis, acum doi ani, magazinul *Arca frumoaselor vise de vânzare*. Acesta pune, după cum știți, la dispoziția dumneavoastră, discuri, DVD-uri, CD-uri, casete audio și video cu muzică, video-clipuri, filme, de fapt vise care ne marchează sufletul și timpul.

Vă rog să mă scuzați că îmi fac publicitate mascată. Nicidecum! Unor vise nu le putem face publicitate. Ele există prin însăși prezența lor. Și atât. Frumoase, urâte, ele ne acaparează. pun stăpânire pe psihicul și existența noastră.

Însă, povestea este cu totul alta. dar, vă las pe dumneavoastră s-o descoperiți.

(Dispare în umbră. Se ridică cortina).

SCENA 1.

(Într-o cameră din spatele magazinului Cocuța-secretara patronului și vânzătoare în magazin-citește *Mica publicitate*, din ziarul local. Pe birou se află un telefon, un calculator. Pe peretele din stânga se vede un fișet, o etajeră cu mai multe bibliorafturi. Alături o măsuță cu o cafetieră. Pe peretele opus al ușii ce duce în magazin se află o oglindă de statura unui om în care se oglindesc toate mișcărilor din magazin atunci când ușa este deschisă.).

Cocuța: (Gânditoare și contrariată). Ce proastă va mai cădea în plasa lui Arcadie Vizescu! ? Toți vorbesc prin târg că patronul angajează vânzătoare numai după ce o... încearcă cum doarme în patul lui... Și despre mine *gura lumii* a zis vrute și nevrute. Dar, nu a fost cum s-a crezut. Și-au înghițit cuvintele.

Arcadie Vizescu: (Intrând pe ușa laterală). Bună dimineața, Cocuța!

Cocuța: Bună !

Arcadie Vizescu: Ce citești cu atâta interes! ?

Cocuța: Anunțul pe care l-ați dat!

Arcadie Vizescu: A apărut! ? Poate avem norocul să ne vină o vânzătoare profesionistă. În magazinul nostru în care vindem... vise la pachet, pe benzi, CD-uri, în casete, numai o profesionistă a ... viselor poate să ne aducă profit.

Cocuța: Aveți dreptate, domnule Arcadie... Și eu de câte ori m-ați trimis să înlocuiesc vânzătoarea ce absentă din diferite motive, așa... alunecam în visare atunci când le încercam clienților casetele, încât uitam să le restituim restul. Ba, chiar, clienții uitau, uneori, să -l ia de lângă casa de marcat.

Arcadie Vizescu: Dragă, Cocuța, după câte știu acest "rest" nu apare în situația de casă la ora închiderii.

Cocuța: Aceștia erau ai mei. Uitucii și... galanții, mie îmi lăsați mărunțișul. Destul vă rămâne dumneavoastră... De fapt, acest rest reprezintă răsplata visului oferit. Sau ce rămâne după spulberarea lui.

Arcadie Vizescu: (Plimbându-se prin cameră). Bani aceia sunt tot ai mei. Reprezintă efectul viselor induse de produsele pe care le vindem. De aceea caut o vânzătoare inteligentă, cinstită, cultă, frumoasă și cu... lipici.

Cocuța: Nu știu unde o să găsiți un astfel de... specimen.

Arcadie Vizescu: (Oprindu-se din plimbare. Gânditor). Nu aduce anul, cât, poate, aduce... clipa.

Cocuța: Da! (După o pauză). Ați băut cafeaua de dimineață?

Arcadie Vizescu: Nu! Chiar, te rog să-mi faci una scurtă. De când a plecat soția în Statele Unite pentru tratament și operație estetică, nu mai are cine să-mi facă o... cafea bună.

Cocuța: Știu. Era supărată pentru faptul că nu o lăsați să fie vânzătoare aici.

Arcadie Vizescu: (Mirat și intrigat). Vânzătoare de vise Minodora Vizescu! ? În magazinul nostru? ! Niciodată! Este vânzătoare de... vise acasă!

SCENA 2.

Cocuta: (Pregătind cafeaua la cafetieră de pe măsuța de lângă raft). Sunteți aspru. Și doamna are dreptul la muncă.

Arcadie Visescu: Nu o împiedic să muncească. Doamne ferește! Acasă are destule treburi, pe deasupra mai are și de învățat. După cum ști, e studentă la teatru. Vorba proverbului... *Învățătura la om comoară și munca cheia ei. Păzește bine cheia, ca să nu pierzi comoara.* iar de bani, nu ne plângem.

Cocuta: Și... plăcerea de a muncii este condiționată de mulți factori. De... condițiile oferite la locul de muncă, de competența dintre ceea ce faci și afinitățile pe care le ai față de activitatea depusă. Și nu în ultimul rând... retribuția.

Arcadie Visescu: Văd că știi teorie, dar la practică...

Cocuta: Domnule Visescu, nu m-am descurcat singură de-atâtea ori în magazin! ?

Arcadie Visescu: Am zis eu că nu! ? Numai că îți lipsește acel *ceva* care să-l facă pe client să cumpere *visul* ce se odihnește pe raft și nu are gură să strige.

Cocuta: Nu pun eu casete, benzile la casetofon să le asculte clientul? ' Nu pun eu CD-urile, DVD-urile pentru toate gusturile clienților, pentru a le asculta și a le viziona?

Arcadie Visescu: (Împăciuitor. Soarbe din cafea). Le pui, nu zic nu! Dar, nu este de-ajuns. Trebuie să ști să canalizezi, să atragi atenția cumpărătorului către acel cântec, videoclipul oferit pe sticla monitorului. Și... nu oricum. Povestind viața protagonistului, intrând în istoria evoluției lui, dar fără să agasezi clientul. Totul făcut cu subtilitate și tact...

Cocuta: (Ridicându-se de la birou și făcând câteva piruete). Domnule cumpărător, magazinul nostru vă oferă, pe lângă marfă, vise la pachet. Acestea din urmă v-i le dăm gratuit. Avem vise pentru toate vârstele și toate gusturile. Avem Jon Rătăcitorul, liber, divorțat de câteva ori. Acum cochetând cu cea care în fiecare sâmbătă ne aduce bucuria în case, la televizor.

Arcadie Visescu: Încet, încet, te apropii de... adevăr. Întotdeauna să nu uiți, două puncte... Noi suntem vânzători de vise, de frumos. Fiindcă, cum spunea Boileau *Nimic nu este mai frumos ca adevărul.*

Cocuta: Însă, vorba francezului... *Toutes verites ne sont pas bonnes a dire.*

Arcadie Visescu: Nu uita, în magazinul nostru toate adevărurile despre staruri și artiști se pot spune. Fiindcă, să te completez, tot francezul spune *Ce que tout le monde dit doit etre vrai.* (După o pauză, uitându-se la ceas). Ne-am luat cu vorba, și iată, este ora de deschidere. Îți mulțumesc pentru cafea.

Cocuta: Nu aveți pentru ce. Mă duc să deschid. Sper... cât de curând să avem o vânzătoare.

Arcadie Visescu: ... și nu oricum. Și nu oricare. O vânzătoare de vise pe care o caut de câțiva ani.

Cocuta: (Înainte de a ieși). Visele sunt efemere !

SCENA 3.

Arcadie Visescu: (Rămas singur în birou, vorbind de unul singur, gânditor) Nu! Visul nu este efemer. Când stăruie în realizarea lui se materializează. Îmi aduc aminte, pe când eram student la filologie visam să fac bucurii oamenilor. Să am bani pentru călătorii. Să am o soție iubitoare... După ce am absolvit facultatea, am reușit să-mi realizez o mare parte din vise. Dar ce păcat, numai unul nu l-am putut să-l realizez, până în prezent. Călătoriile... (După o pauză, în care de dincolo de zid, din magazin, se aude o melodie romantică.). Hee... ce dor îmi este ... de ducă... Dar, dacă plec în călătorie, pe mâna cui îmi las afacerile! ? (Sună telefonul. Arcadie întinde mâna și ia receptorul). Alo! Da! Magazinul *Arca frumoaselor vise de vânzare!* Doriți să vă prezentați la concurs? Da... la orice oră, până la 18. În orice zi... Dacă nu sunt eu, e secretara... Vă poate... ”examina”... chiar ea. Toată încrederea. Ce vârstă aveți? ... Frumoasă... frumoasă... !? Da... aveți dreptate. Nu e frumos ce este frumos, ci ce ne place... Vorba lui Clement Alexandrinul *Măsluirea feței...Nu e aceasta semnul celei mai mari nerușinări?* ... Face parte din...cultura generală... Aaa... nu comerciant de profesie... Filolog, devenit vânzător. Dar, nu vânzător de orice marfă. De vise... doamnă. Nu! ? ... Cu atât mai bine... că nu sunteți... încurcată... Ce spuneți! ? ... Da! Sunt... însurat. Dar, ... soția m-a părăsit... Nu de tot... e plecată peste ocean... la tratament. Vă pare rău! ? Și mie... Un glas ca al dumneavoastră... mă face s-o uit. Îmi pare nespus de rău... Vă rog, nu mă înțelegeți greșit... Telefonul dumneavoastră și discuția aceasta mi-a alungat singurătatea... Vocea pe care o ascult acum îmi aduce aminte de ceva... de cineva... Sigur..., cred în asemănări... în similitudini... Unde locuiți? În oraș s-au faceți naveta? O să vă fie greu cu naveta... Înțeleg... înțeleg... Studentă la teatru! ? Frumos! ... Nu vă împiedică cursurile să și lucrați? E... atunci, da. Pregătiți lucrarea de diplomă, se poate... Să vedem cum vă prezentați la... concursul nostru. În acest caz, ca și în teatru, trebuie să fi născut cu... talent. Dumnezeu este răspunzător dacă... la hărăzit pe cineva cu talent pentru a ieși din... pluton. Se zice că Dumnezeu , pentru a face un om cu talent, indiferent în ce domeniu, dar mai ales în artă, a stricat 10 oameni. Da... , sigur... în cazul nostru mai intervine... răbdarea și... tactul. Fiindcă, talentul este o forță, spunea un scriitor, iar tactul este abilitatea. Sigur, aveți dreptate... talentul este o greutate, dar tactul este un moment. Talentul, dragă necunoscută... dacă îmi permiți să-ți spun așa, este bogăție, în timp ce tactul este banul gheață. Cel concret. În situația noastră... da... da... așa este cum spui... tactul primează. Sigur... , ar fi multe de spus...

Cocuța: (Intrând în birou). Domnule Arcadie, vă așteaptă un client în magazin!

Arcadie Visescu: Scuză-mă, dragă necunoscută... trebuie să intru în magazin. Mă așteaptă un client... dar, nu te-am întrebat, cum te cheamă. Așa... așa... să știu și eu cu cine am... parlamentat. Cum! ? Dora? Și mai cum? Mica Dora... nume frumos... dacă dorești, te las să-ți spună mai multe amănunte despre magazinul nostru secretara mea, Cocuța. Pe curând! (Întinde receptorul Cocuței. Arcadie Visescu iese pe ușa ce duce în magazin.).

SCENA 4.

(Cocuța se așează pe scaun, picior peste picior . Își aprinde o țigară.)

Cocuța): Alo... ! Mai ești pe... fir? ... Mă bucur... Ne mai trece timpul... da... da... oricând poți veni. Dacă nu e șeful... mă găsești pe mine... Depinde câți candidați vom avea... Sigur... pe cinstite. Condiții! ? Inteligență, abilitate de comunicare, cultă, plăcută... Eeee... ! Nu exagerez... Nu este vorba de ... manechină. Am spus... plăcută, și ... pe deasupra, în limita convenționalului, cu notă de... bună purtare... Nu... nu... , nu o sfântă, dar, nici să fie de aceea intrată în... *gura târgului*. Da... , sigur... Confucius în *Cartea sentimentelor*, din care ai citat... este un moralist pe care îl acceptăm și azi. Însă, (după o pauză), *O femeie trebuie să facă tot ce-i cu putință spre a avea o bună purtare*. Da... așa este... am citat din *Frumosul om tânăr*, actul I, scena III, de Alfred Capus... (Își schimbă piciorul peste celălalt și stinge țigara în scrumiera de lângă telefon). Acum... înțeleg de unde ști citatul... Studentă la teatru... e altceva... Poți să te dedublezi. Chiar să joci teatru în fața clienților. Să-i “vrăjești” să cumpere “visele” noastre. Frumos ambalate... și cu chipul idolilor. Ai dreptate... concurența mare o avem din partea televiziunilor. Diversificarea programelor ... și videoclipurile transmise ne... fură... , dă-mi voie să spun așa... , din clienți. (După o pauză, în timp ce își aprinde o țigară.). Scuză-mă! Am aprins o țigară. Da... da... interesantă idee. E bună observația. Cu cât televiziunile... ”injectează” această nebunie a videoclipurilor, ele devin asemeni drogurilor... o necesitate. În felul acesta... ”drogații” muzicii, să le spun așa, vin la magazinul nostru să-și cumpere... ”drogul”. Bună idee! Observație fină. Am să-i spun patronului. Drept să-ți zic... nu m-am gândit la acest fenomen. Ai mai lucrat în acest domeniu? ... Nu! ? ... O să înveți. Greul este în faptul că trebuie să stai opt sau zece ore în picioare... Apoi... să lași un client... să te oprești din explicații, să fugi la *Casa de marcat*, să încasezi banii, de la alt client ce așteaptă să plătească... Ce spui! ? Da... asemeni unei consultații la... psiholog. Ce zici? Melomanul, indiferent ce muzică îi place, este un... bolnav. Aha... Aha... (râde cu poftă). Da... da... îi administrăm “drogul” de care are nevoie. Sigur... din discuțiile, cum spui, cu clientul, aflăm subtil, stadiul... ”bolii” lui și astfel îl îndreptăm... spre raftul cu CD-urile... preferate. Sigur... toate incluse într-un fel de... povăț. Vorba lui Shakespeare, în *Hamlet*... așa cum zici. *Povețe ia, dar judecă tu însuși*. Da... actul întâi... scena trei... Eu! ? ... Inginer. Am fost colegă de an cu soara lui Arcadie. Nu... în domeniul meu n-am găsit. Nu vezi... industria grea a dat faliment. Specialitatea? Zici... ? Turnătorie. Aaa... nu la secu... În metal. Pe atunci eram studentă în anul întâi. Da! Unde rămăsesem... ? Aaa... la povăț. (După o pauză). Povăț este un sfetnic și legea o lumină, spunea Solomon. Iar... îndemnurile care dau învățătura... sunt calea vieții. Aaa... nu mă flata. Le mai știu și eu din ... școală... din auzite... De citit... nu prea am timp. Așa este cum spui. Dar să nu ne împănăm. Noi... totuși... dăm învățatură clienților noștri. Nu uităm. În ultimul rând suntem... simpli vânzători. Dar... nu oricare... de vise... la... *Arca frumoaselor vise de vânzare*. (După o pauză în care trage din țigară). Te aștept să ne cunoaștem. Când vii? Măine! ? Și astăzi, poate? ... Bine... Închid, că joacă dirindeaua, cred, de nerăbdare, patronul în magazin. Nu-i prea place să stea acolo. Pa! Te aștept! (Pune receptorul în furcă. Stinge țigara în scrumiera și se îndreaptă spre ușa ce duce în magazine).

SCENA 5.

(În ușa biroului apare Arcadie Visescu).

Cocuța: Acum am terminat convorbirea cu... viitoarea concurentă. (Privind cu subânteles la patron)

Arcadie Visescu: Când vine la interviu?

Cocuța: Măine! (După o pauză). A rămas magazinul ne supravegheat. Plec. Poate vine un client. (Iese pe ușa ce duce în magazin. Arcadie Visescu se așează la birou. Din când în când se uită pe monitorul în care se vede cum Cocuța discută cu un client).

Arcadie Visescu: (Către sine). Cât de mic este magazinul, pe aceeași măsură este și activitatea lui. Nu am ce face... fiscul ne omoară. Mai ales cu birocrația. Acte și iar acte și... deasupra alte acte. Am ajuns în situația să întocmim documente pentru atestarea valabilității altor documente întocmite tot de noi. Tâmpișorii... moștenite de pe timpul... comunismului (ironic) multilateral d e z v o l t a t... Îmi spunea taică-meu, Dumnezeu să-l ierte, că între cele două războaie mondiale, el fiind băiat de prăvălie, nu se cereau atâtea hârțoage. Perceptorul cunoștea totul... Astăzi o armată de scârța, scârța pe hârtie nu face cât un ... perceptor. Iar înțelegerea dintre un furnizor și beneficiar se făcea bătând ... palma. Își spuneau *noroc și de la vorbă nu mă întorc!* Înțelegerea era sfântă. Atât. Marfa venea la timp. O singură dată dacă se întâmpla să se încalce înțelegerea, adio... afacere pentru furnizor. Sau pentru beneficiar. În funcție de cine călca acest "contract" direct și verbal. Azi se încheie contract scris, parafat, uneori și de juriști, și... ciuciu respectarea termenelor de livrare, calitate și... cantitate. Să-l dai în judecată! ? (Se adresează publicului). Înseamnă să-ți cheltui toată bruma de beneficii cu... șnapanii de avocați. Pentru orice vorbă te taxează. Iar legile, care sunt făcute de confrății lor, îi protejează și sunt în avantajul lor. Ce mai! E țara ... hoților cu Legea în mână. Păi, e drept? Eu, fetele din magazin obosim îndrumând și oferind sfaturi clienților și nu-i mai "taxează" nimeni. Mă gândesc să-i fac o figură avocatului meu, ce ziceți? Când ar veni în magazin (Arcadie ia o poziție sobră), i-ași spune: da, domnule, ce doriți? Avocatul ar răspunde: Ași dori un CD cu concerte simfonice dirijate de George Georgescu, dar nu cunosc ce clasici a... dirijat. Foarte simplu, așa zice eu: plățiți dumneavoastră la casă suma de 15 lei, taxa de consultație, și vă voi spune ce clasici a dirijat cu Orchestra Simfonică a Radiodifuziunii, și vă arăt și raftul unde puteți găsi CD. Ha... ha... ha... (Râde cu poftă). Uitați-vă, la Cocuța (arată spre monitor și vorbind cu un interlocutor imaginar), cu câți clienți vorbește. Îi sfătuiește, le dă informații despre cântăreț și... altuia despre formație, și nu le cere nici-un ... sfaș. Priviți! (Arătând din nou spre monitor) Cum se apleacă să ia caseta, își arată nureii, pulpele, numai să-l facă pe client să cumpere. Vorba aceea! Clientul nostru, stăpânul nostru! Își arată toată "geografia"... trupului. Apropo! ... Am citit într-o cărțuie despre ... *Geografia femeii*. (Se ridică de la birou și se așează în fața oglinzii). Între 15-20 ani, femeia este ca Africa: pe jumătate descoperită, pe jumătate sălbatică. Între 20-30 ani, este ca America: total descoperită și perfectă din punct de vedere științific. Între 30-35 ani, este ca India și Japonia, fierbinte, înțeleaptă și minunată. Între 35-40 ani, este ca Franța, pe jumătate distrusă după război, dar, încă atrăgătoare. Între 40-50 ani, este ca Germania, a pierdut războiul, dar nu și speranța. Între 50-60 ani, este ca Rusia, foarte lată și foarte liniștită. Între 60-70 ani este ca Anglia, cu un trecut glorios, dar fără viitor. Peste 70 ani este ca Siberia, toată lumea știe unde este, dar nu vrea să meargă acolo. Ei, ce zici? (Se adresează oglinzii). E bun bancul? (Râde). Am dat în mintea copiilor. (Sună telefonul).

SCENA 6.

(Arcadie Visescu vorbește la telefon).

Arcadie Visescu: Mă scuzați, doamnă contabilă. Mai sunt câteva minute și închidem magazinul pentru pauza de prânz. În timpul acesta vin. Ne întâlnim la financiară. Da... da... în hol. Da, sigur, iau și ștampila. Ultimul bilanț? Îl iau. Actele de casă? Pe ce perioadă...? Bine... Mulțumesc. Multe mai doresc și ăștia. E țara lui Papură Birocratul. Numai comuniștii au putut să facă acest lucru. Ei au încurcat lucrurile și ăștia, ce vin tot de acolo, nu pot să le descurce. Să mai simplifice din hârțogăraie. Vorba aceea... un nebun aruncă o piatră în apă și zece înțelepți nu pot s-o scoată. Da... da... aveți dreptate! (Se uită în oglindă). Nu merită să mă inervez... Sigur! Nu doresc să fac pe eroul. Cunoașteți... dictonul englezesc care spune că eroul este criminalul aflat, din întâmplare, de partea baricadei potrivnice, la momentul potrivit, s-au nepotrivit? Da... da... Așa este! Muncă și iar muncă. Omul este făcut pentru muncă la fel ca pasărea pentru zbor. Haa... haa... (Râde cu poftă). Vă spun și eu una: Munca este izvor de sănătate, s-o lăsăm pentru cei bolnavi! (Râde. Ascultă). E bună! Vă mai spun un banc. Știți un român la un miting a lui Ceaușescu striga lozinca: Sus munca! Apoi cu o voce moale și în surdină: să nu ajung eu la ea! (Râde). Doamnă contabilă, chiar acum a închis magazinul Cocuța. Ne întâlnim acolo. Pa! Sărut mâna! (Pune receptorul în furca telefonului).

SCENA 7.

(Cocuța se vede în oglindă, dar și pe monitor, cum se îndreaptă spre ușa biroului. Apare în pragul ei.).

Cocuța: Am închis, șefu!

Arcadie Visescu: Au fost ceva clienți?

Cocuța: De ce mă întrebați? ! Nu ați văzut pe monitor și pe "televizorul" nostru! ? (Arătând cu capul spre oglindă).

Arcadie Visescu: Crezi că am avut timp să mă uit în... oglindă, sau pe monitor? Au fost și alte... probleme care m-au împiedicat să... mă uit. (După o pauză). Vezi că plec la fisc. (În timp ce vorbește i-a de pe etajeră un biblioraft, îl deschide și desprinde câteva dosare pe care le introduce în geanta diplomat).

Cocuța: Bine! Nu plec nicăieri. În pauză, după ce mănânc, mai aranjez dosarele în fișet.

Arcadie Visescu: Ceau! (Iese).

Cocuța: (Așezându-se pe scaun. . Își aprinde o țigară. Ciugulește ceva dintr-un pachetel și apoi trage câte un fum din țigară. Își pune picioarele pe masă.). Of, mă dor de atâta stat în picioare. Și asta este un sport, ar fi zis patronul. (Râde). Doamne! La ce mă gândesc... Bună... e povestea cu un scoțian și nevasta lui care așezându-se la o masă, într-un restaurant, au comandat două porții de friptură. Ce bună ar fi, acum, măcar una pentru mine! Dar, de unde atâția bani? La salariu meu... La un moment dat, chelnărul văzând că doar scoțianul mănâncă, iar soția stătea și se uita la el, se apropie și întreabă: (își îngroașă vocea) Doamnă, dumneavoastră de ce nu mâncați, nu vă place mâncarea? Da, da! Îmi place, răspunde doamna,

dar aștept să termine soțul de mâncat, să-mi împrumute proteza. (Râde de una singură). Ce să-i faci! Deșteptul râde de ce își aduce aminte și prostul de ce aude. Sau invers? ! Marius, prietenul meu , când mi-a spus acest banc, râdea înainte de-al povesti. (Aruncă la coș hârtia cu care era învelit pachetul cu mâncare. Își pune din nou picioarele pe masă.). Îmi aduc aminte de o glumă pe care am auzito de la un client. Inteligentă glumă despre bărbați... care suna c-am așa: (Se ridică de pe scaun și se așează în fața oglinzii. Joacă teatru). Între 15-20 ani, bărbatul este ca și China: potențialul său este uriaș, viitorul său este de neprevăzut și nu-l ia nimeni în serios. Între 20-25 ani, este ca Franța în secolul optsprezece: revoluționar, însuflețit și caută numai plăceri. Intre 25-30 ani, este ca Rusia: se închipuie puternic, dar, încă, tot dirijat de băutură și... curve. Of, ce nume urât! Între 35-40 ani, este ca Brazilia: întreține tot mai multe guri flămânde și-l interesează doar fotbalul. Între 40-50 ani, în el vedem Germania: a crescut un uriaș, are bani, dar e mortal de plicticos și ratează din ce în ce mai des. Între 50-60 ani este ca Vaticanul: are încredere numai în Dumnezeu, pentru că numai El îl poate ajuta în... pat. Peste 60 ani este ca Europa: tot timpul se gândește la cei 40 ani trecuți și la felul cum și-a stricat viața. (Râde. Se aude soneria de la intrare.). Cine o fi? (Intră în magazin. În oglindă și pe monitor se vede cum se îndreaptă spre intrarea în magazin).

SCENA 8.

(În oglindă se vede cum se întoarce Cocuța cu o femeie înaltă, bine făcută. Discută. Gesturi. Intră în scenă. Întâi Cocuța și apoi Mica Dora).

Mica Dora: (Zâmbitoare). Mă bucur că te-am cunoscut, Cocuța. Chiar așa cum ești, te imaginam-.

Cocuța: Mă flatezi... Cum să-ți spun... ? Mica Dora sau numai Dora?

Mica Dora: Pe numele mic, Dora! Doar suntem de-o seamă, sau pe aproape. După cum se vede. Dacă nu greșesc...

Cocuța: La treizeci ani femeia este în deplinătatea calităților sale.

Mica Dora: (Râzând în oglindă)... Și Balzac a abordat această temă într-un roman.

Cocuța: *Femeia de 30 de ani*. Te rog așează-te pe scaun și să te faci comodă. Mai avem o oră până deschidem magazinul.

Mica Dora: (Se așează pe scaun. Pune geanta pe masă.). *Femeia la 30 de ani* am citito când aveam 18. Acum, la vârsta pe care o am, n-ași mai putea s-o citesc.

Cocuța: Întotdeauna există curiozitatea de a cunoaște vârsta prin care n-am trecut.

Mica Dora: Ne-am luat cu vorba și eu am venit pentru...interviu. Am adus și *Curriculum vitae*. (Scoate din geantă o hârtie pe care o înmânează Cocuței.).

Cocuța: (Uitându-se fugitiv peste hârtie.). Păi... tocmai această discuție face parte din interviu.

Mica Dora: (Mirată). Nu voi fi interviuată de... patron! ?

Cocuța: (Dându-și puțină importanță). M-a însărcinat pe mine.

Mica Dora: (Glumind). La propriu sau la... figurat?

Cocuța: (Cu subînțeles). Poate... și una și alta.

Mica Dora: (Ațâțată de curiozitate). Ai atâtea calități, după cum se vede, pentru a îndeplini și una și... alta.

Cocuta: Să lăsăm gluma de-o parte. Șeful, după cum îl cunosc de doi ani, de când lucrez aici, este un om echilibrat și... serios. Drept să-ți spun, niciodată nu mi-a făcut un... avans. Cum mai procedează uni patroni. De hărțuire sexuală nici nu mai încap vorbe.

Mica Dora: (Mai destinsă). Cu așa femeie lângă el... înseamnă că e un ...bleg.

Cocuta: Își iubește soția. Are... prințipii, cum ar spune Conul Caragiale și concepte morale sănătoase despre familie.

Mica Dora: Alții le numesc învechite.

Cocuta: Acesta este adevărul. Nevastă-sa, acum, este în America. Poate fi fericită și ... sigură că nu o înșală. În acest sens te... avertizez, dacă ai un gând... necurat.

Mica Dora: (Zâmbind imperceptibil, subtil). Nu băga mâna în foc pentru nimeni. Poate te frigi.

Cocuta: ... Și asta e un adevăr. Dar, șeful, cred, se află în afara lui. (Mai sunt câteva minute și trebuie să deschid magazinul. Așa că, dacă ești de acord, dă-mi *Curivullum vitae* și ascultă câteva sfaturi.

Mica Dora: Este pe masă în fața ta.

Cocuta: Aaa... scuze... (Se uită fugitiv peste hârtie și o aruncă neglijent în sertarul biroului).

Cortina

SCENA 9.

Povestitorul: (Arcadie Visescu). (În fața cortinei, pe fundalul căreia se află fațada magazinului. Se vede citeț firma acestuia, *Arca frumoaselor vise de vânzare*. A trecut o săptămână de când am angajato pe domnișoara Mica Dora. Așa cum vă spuneam la începutul povestirii noastre, noi vindem... vise. Acum, rafturile au început să se golească de aceste... vise. Sunt nevoit să alerg prin țară, la studiouri și furnizori, să aduc noi și noi... vise. Chiar dacă ele se află imprimare pe bandă magnetică, celuloid, DVD sau CD, ele rămân ... prelungirea viselor noastre, dacă nu, chiar visele însăși. Ele se armonizează cu speranțele fiecăruia. Cum vă spuneam, de când a venit această domnișoară, parcă ați înnebunit, dragii mei. (Adresându-se publicului). De cum deschidem magazinul dați buzna să vă cumpărați... visele care vi se potrivesc. Nu știu cum a reușit Mica Dora să vă facă să cumpărați atâtea vise. Un filosof de prin orașul nostru spunea: acestea sunt "proteze" pentru ...vise. Iar un economist, prieten cu mine, le definea a fi "droguri", altul spunea că sunt... iluzii... efemeride. Adevărul este că visele se vând în beneficiul... dumneavoastră, al meu, dar și al artiștilor. Toți avem ceva de câștigat. Însă... , de multe ori mă gândesc că parcă o cunosc de undeva pe noua mea angajată. Are unele gesturi care îmi trezesc amintiri.

SCENA 10.

(Se ridică cortina. Mica Dora întredeschide ușa magazinului. Același decor, camera-birou din spatele magazinului.).

Micva Dora: Domnule patron, vă rog poftiți înăuntru. (Arcadie Visescu înainte de a intra în cameră adresează câteva cuvinte publicului din fața magazinului.).

Arcadie Visescu: Vă rog să mă iertați că nu mai continuăm dialogul nostru. Mă retrag în magazin. dar, ce v-am spus este purul adevăr. (Intră în camera-birou).

Mica Dora: Ce v-a găsit să vorbiți oamenilor din fața magazinului probleme legate de visele noastre? Poți deveni...

Arcadie Visescu: (Surprins)... . Caraghios. Cred că asta vroiai să spui.

Mica Dora: Nu am spus! Dar ați fi meritat.

Arcadie Visescu: Tu o spui? ! Ce am făcut eu în stradă, o faci tu zilnic în magazin. Și, apoi, ei(arată spre public), nu sunt oricine. Sunt o parte din cumpărătorii viselor noastre. Au dreptul să afle și unele... intimități ale salariaților magazinului, ale magazinului nostru. Numai așa , ne mai existând bariere între vânzător și cumpărătorul de vise, putem să ne vindem marfa. Căci, până la urmă și visele devin marfă când le cumpărăm pe bani. Tocmai

acest schimb, felul și modul cum îl facem, se numește comerț. Astfel, s-ar fi numit, ca în epoca primitivă, troc.

Mica Dora: (Ironică). Ia, uite! Te pomenești că toate acestea le află pentru prima oară de la dumneata! ? Acum...le află prima oară! ? Pe deasupra, să știți, m-ați supărat. Ce trebuia să spuneți virtualilor noștri cumpărători de...vise povești despre mine. (Îmbufnată). Cum o să scot eu capul în lume, când ați spus că eu i-am... înnebunit! ? O să mă privească cu suspiciune pentru faptul că îi amăgesc cu vorbe bine ticluite. Asta o spun între patru ochi, bine că ei nu ne aud.

Arcadie Visescu: (Autoritar). Domnișoară Mica ... Dora!

Mica Dora: Altă dată îmi spuneți mai pe... scurt, Dora.

Arcadie Visescu: Nicio... Doră! Trebuie să înțelegeți că nu numai marfa noastră conține în ea o fărâmă de... vis. Așa că , să nu-ți arogi... ”patentul”asupra felului cum vinzi... visele noastre. Și alte vânzătoare de la magazinele de pretutindeni vând tot... vise. Practic, orice marfă dorită și cumpărată, conține în ea un... vis. O speranță, după ce este cumpărată, devine realitate. Visul, nu mai este vis, este o realitate palpabilă. Dar, în locul visului realizat apare un alt vis. Așa omul trăiește numai din vise. Unele se realizează, altele rămân... vise. Până când...

Mica Dora: Tot ce spuneți dumneavoastră, noi vânzătoarele, le cunoaștem. Și... nu numai atât, le punem în aplicare.

Arcadie Visescu: (Zâmbind). Noi, suntem buni la ... teorie.Dar... praftica ne omoară.

Mica Dora: În cazul nostru este... invers.

Arcadie Visescu: Văd că tragi... turta pe cenușa ta.

Mica Dora: Nu! Beneficiul este al dumneavoastră, domnule... patron.

Arcadie Visescu: Ai luat destui bani, din procentele vânzărilor, peste salariu.

Mica Dora: De aici se vede că dumneavoastră, ca patron, vă gândiți numai la bani. Nu la asta mă refeream. .

Arcadie Visescu: (Mirat). Dar la ce! ?

Mica Dora: La faptul că dumneavoastră ca proprietar al acestui magazin, inclusiv proprietar de... vise, ați devenit foarte cunoscut, prin diversitatea mărfurilor noastre, să nu zic... vise, prin felul cum noi, adică eu și Cocuța, știm să le facem cunoscute clienților. Acest fapt s-a concretizat prin”Cupa”și “Diploma” primită ieri de la *Asociația Patronilor și Micilor Meseriași*. Când vi s-au înmânat aceste distincții, o vorbă n-ați spus despre noi. Și noi am avut un rol în succesul firmei dumneavoastră... ce cu onoare o dețineți și o... păstoriți. De ce ați tăcut?

SCENA 11.

(Intră Cocuța. Privește mirată la cei doi. Ia un biblioraft de pe raft și îl răsfoiește pe birou).

Cocuța: Șefule! este un proverb românesc: ”Vorba multă, sărăcia omului”. Uite aici! (Arată la un act din biblioraft). Mai avem puține CD și DVD-uri cu opere clasice și arii din opere. Trebuie să vorbești cu furnizorii. Am observat că de când la Conservator a venit lectorul acela tânăr ce ne frecventează mereu magazinul, studenții cumpără astfel de lucrări.

Mica Dora: ... și elevii de la liceul de muzică!

Cocuța: Acolo este profesoară soția acestui lector de care vorbeai.

Arcadie Visescu: Ce se întâmplă aici! ? Magazinul nostru s-a transformat în serviciu de... evidența populației! ?

Cocuta: (Ironică). Nu ținem nici o evidență, însă situația este... evidentă.

Mica Dora: (După o pauză). Ați ocolit întrebarea. Nu mi-ați răspuns, de ce ați tăinuit și nu ați spus, măcar, două cuvinte și despre noi la manifestarea de premiere? Eram amândouă în sală, în spate... în penumbra reflectoarelor, și ne-am bucurat când v-a strigat numele și firma la care lucrăm. Trăiam emoțiile din plin, chiar ne-au dat lacrimile știind că în succesul firmei este și o fărâmă din strădania, munca, speranța și, chiar, visele noastre.

Arcadie Visescu: Credeți-mă, îmi făcusem acasă un mic speech, am repetat în fața oglinzii, acolo aminteam și despre voi, dar... în fața oficialităților și în fața publicului am uitat totul. Mă simțeam elevul prins cu lecția neînvățată. Am... îngăimat câteva cuvinte de mulțumire, am luat *Diploma* și *Cupa*, după care am răsuflat ușurat că am scăpat de... coșmar. Când m-am trezit coborâsem, deja, treptele de pe scenă.

Mica Dora: (Sare și-l ia de gât pe Visescu. Îl sărută pe obraz). Fiindcă ați fost sincer vă iert.

Cocuta: (Făcând pe geloasa). Uite, domnule... cum se înfiripează o... idilă. Dacă află doamna... ! ?

Mica Dora: Ce-o să ne facă! ? Doar nu-i fur... prințul. El rămâne tot al ei. (După o mică pauză)... Și al nostru... în timpul programului.

Arcadie Visescu: (Autoritar). Gata cu discuțiile! Să nu mai aud ieșind din gura voastră o... ironie!

Mica Dora: Da! Ai dreptate! În discuția noastră s-a încălcat și cel mai elementar tact. De-acum înainte voi respecta înțelepciunea unui proverb chinezesc.

Arcadie Visescu: Care?

Mica Dora: E necesar să-l știi! ?

Arcadie Visescu: Păi... de ce ai mai amintit de el! ? Pentru mine îmi este indiferent...

Mica Dora: Observ că mă iei peste... cuvinte. Să nu zic, peste picior.

Cocuta: Terminați cu ... hârjoana. *Trebuie să te retragi, pentru ca să sari bine.* Cred că acesta este proverbul de care făceai vorbire.

Mica Dora: Nu! Acesta, dacă nu mă înșel este proverb german. Eu spuneam de unul... chinezesc.

Cocuta: Spune-l! Doar... nu-i secret de... stat.

Mica Dora: Dar, de ce țineți neapărat să-l cunoașteți! ?

Arcadie Visescu: Să cunoaștem și noi... strategia ta de-acum înainte.

Mica Dora: Nu este vorba de strategie. Am spus tact, domnule Visescu! Ceea ce este cu totul altceva. Adică, simț al măsurii în comportare, atitudine corectă, atentă și adecvată împrejurărilor...

Arcadie Visescu: Da... ! Iar strategie înseamnă o parte importantă a artei militare, care se ocupă de pregătirea și dirijarea în ansamblu. Nu doresc să fac pe grozavul, dar... observați că și tactul și strategia au un element comun. Acela este atitudinea adecvată împrejurărilor.

Mica Dora: Ești pe... aproape...

Cocuta: Dragii mei, fiindcă suntem la... capitolul proverbe și maxime, zic și eu una înainte de a intra în magazin.

Arcadie Visescu: Spune-l repede!

Cocuta: Iată ce zicea La Bruyere: *Un om cu tact, adică abil și cu bun simț își dă seama dacă e bine venit sau dacă îi plictisește pe cei din jur și știe să dispară o clipă mai devreme de aceea în care ar fi de prisos.* (După o pauză). Nu-mi rămâne decât să dispar. (Intră în magazine).

SCENA 12.

(Rămași singuri în birou).

Arcadie Visescu: Mă uimiți fetelor! Nu știam că am de-a face cu niște... enciclopediste.

Mica Dora: Se simte ironia pe care o picuri în cuvinte. Nu merităm să ne... ironizezi.

Arcadie Visescu: Nu doresc acest lucru. În multe cazuri ... în spatele ironiei se află o înțelepciune.

Mica Dora: De aici provin și cuvintele lui Publius Syrus... Defectele altora, pe care le încriminăm, adaug eu, învață pe înțelept să le îndrepte pe-ale sale.

Arcadie Visescu:(Uimit, mirat). Acest aforism îl folosea, de multe ori, nevasta mea...

Mica Dora: (Zâmbind subtil). Doar nu vrei să spui că o persoană, ori care ar fi ea, poate să monopolizeze un aforism. Bun cultural universal.

Arcadie Visescu: Nu! Nu asta am dorit să spun. Mă miră... coincidența.

Mica Dora: Știi... legea... legea probabilităților. Accept-o ca atare.

Arcadie Visescu: ... Se mai spune că întâmplarea face regula.

Mica Dora: Nimic nu este întâmplător pe lume. Totul face parte dintr-un întreg programat. Chiar și... frumusețea.

Arcadie Visescu: Frumusețea e pretutindeni. Dar, nu se dezvăluie decât dragostei. Așa... îi spuneam soției când ne-am cunoscut.

Mica Dora: (Zâmbind cu subînțeles). Nu mă interesează... ce-i spuneai doamnei tale.

Arcadie Visescu: E... doar o precizare!

Mica Dora: S-au o formă de a învinge dorul.

Arcadie Visescu: Poate ai dreptate...

Mica Dora: Și când se întoarce?

Arcadie Visescu: Trebuie să se întoarcă... dar mi-a trimis un e-mail din Pittsburgh, că mai întârzie două sau trei săptămâni, fiindcă pleacă într-o croazieră pe Ohio cu verișoara sa.

Mica Doar: Ferice de ea! ... Că poate sta atâta timp departe de un... un soț ca tine.

Arcadie Visescu:(Mirat). De ce nu ar putea! ?

Mica Dora: Îți răspund cu ce zicea Cervantes în *Don Quijote*... *Gelozia este tiranul regatului iubirii*. Sunteți mulțumit?

Arcadie Visescu: (După un moment de meditație). Nu știu ce să mai... zic. Acest aforism îl folosea adesea Minodora. Nu este prima oară când multe exprimări ale tale mă trimit cu gândul la soție.

Mica Dora: Vrei să spui că Minodora ta s-a... teleportat în mine! ? Și, ca un *aventus*, cum spuneau latinii, s-ar fi produs prin... mine! ?

Arcadie Visescu: Nu știu ce să mai înțeleg. Sunt multe... coincidențe. (După o pauză de gândire). Când mă uit, așa... la tine, nimic nu seamănă cu Minodora. Ba, da! Dacă stau să mă gândesc. Culoarea ochilor. Îi ai ca ai ei. Ceva din statură și picioarele... până la genunchi, că mai sus n-am cum să te verific. În rest nimic. Da... era să uit. Mai adaug la toate acestea... coincidențele de care vorbeam.

SCENA 13.

(Cocuta intră având în mână o ilustrată).

Cocuta: Ce vă uitați la mine ca la o stafie? Domnule Visescu a venit poștașul și v-a lăsat o ilustrată de la soția dumneavoastră, din America.

Arcadie Visescu: (Ia vederea cu înfrigurare și o citește). E bine! Vine peste o săptămână. Până atunci trebuie să fac curățenie în casă. Trebuie să o primesc... sărbătorește.

Mica Dora: (Ironică). Și... cu flori peste tot, chiar și în patul... conjugal.

Arcadie Visescu: De ce nu! ?

Cocuta: O familie care se respectă mai pune pe masă și o... șampanie.

Mica Dora: Și...câteva lumânări aprinse, iar pe pat o cămașă de noapte transparentă(Ironică), să fie reîntâlnirea... mai apetisantă.

Arcadie Visescu: Poate, chiar așa voi proceda, în acest sens, am să vă cer câteva sugestii.

Cocuta: Până atunci... mă duc în magazin. (Iese).

Mica Dora: Vin și eu!

Arcadie Visescu: Mai stai. Cu dumneata n-am terminat de... tranșat problema.

Mica Dora: Păi... unde am rămas?

Arcadie Visescu: La... coincidență.

Mica Dora: Nu mai are nici o relevanță. În cazul acesta coincidența nu face regula. O confirmă chiar vederea care ai primito...

Arcadie Visescu: Mai e ceva cu această... coincidență. Nu cred în ea. Fiecare om are o particularitate distinctă. Tocmai aceasta ne diferențiază.

Mica Dora: Atunci... ce mă diferențiază de doamna ta?

Arcadie Visescu: Multe...

Mica Dora: Ce anume?

Arcadie Visescu: În primul rând ești mai... vorbăreață. Spui multe...vrute și nevrute. Apoi, ești mai puțin frumoasă decât Minodora. Ai picioarele mai strâmbe...iar buzele...nu sunt...așa...cum să spun...precum căpșunile.

Mica Dora: Să spui că buzele mele nu sunt precum... căpșunile, fără să le săruți... este o aberație... o inexactitate. O jignire, ce mai!

Arcadie Visescu: Nu trebuie să te sărut pentru a-mi da seama de...diferență. Buzele Minodorei, parcă, erau mai arcuite. Ale tale...

Mica Dora: Ce ai zice dacă am înlocui coincidențele cu confirmarea... realității... existente?

Arcadie Visescu: (Mirat, surprins)Cum adică! ?

Mica Dora: Paralelismul asemănărilor dintre mine și Minodora, poate, se întâlnesc într-un punct.

Arcadie Visescu: Două paralele nu se întâlnesc niciodată.

Mica Dora: Dacă... aceste paralele se tranzitează într-una singură, paralelismul dispare. Și avem de-a face cu o singură dreaptă.

Arcadie Visescu: (Contrariat). Ce vrei să spui! ?

Mica Dora: (Sigură pe ea). Ce-ai auzit!

Arcadie Visescu: Vrei să spui că tu ești... ceea ce nu ești! ? (După o pauză. Serios). Nu uita că substituirea de persoană se pedepsește aspru de lege.

SCENA 14.

Cocuta: (Intrând și punând pe birou un registru). Am închis! S-a terminat programul... dar... ce este cu... voi! ? Ce se întâmplă! ? (Îi privește contrariată). Vă uitați unul la altul de parcă acum descoperiți... universul!

Arcadie Visescu: Asta... (Arătând cu capul spre Mica Dora) nu-i pot să-i mai pronunț ... nici numele, zice că ar fi... Minodora.

Cocuta: Și... dacă ar fi, ce! ?

Arcadie Visescu: Voi mă înnebuniți. Nu știți că Minodora este în... Statele Unite! ? Nu chiar tu mi-ai adus ilustrata de la ea, trimisă de acolo?

Mica Dora: Intradevăr ai... dreptate. Minodora este în Statele Unite , dar... ale Europei. Adevărul este că i-am lăsat prietenei mele din Pittsburgh o ilustrată gata scrisă s-o expedieze mai târziu... pentru a te face să crezi că eu sunt acolo.

Arcadie Visescu: Dar... e-melurile! ?

Mica Dora: Îți răspundea la ele tot ea.

Arcadie Visescu: Nu te cred! Pe amândouă, ține minte Cocuța! Vă dau în judecată. Pe tine pentru complicitate și pe astălaltă pentru substituie de persoană.

Mica Dora: (Mirată). Dar... tu, Cocuța, de unde știai că sunt Minodora! ?

Cocuta: Te-am urmărit de câteva ori când te duceai... acasă. Nu mergeai niciodată la adresa pe care ai specificat pe cerere. Intrați la mătușa domnului Arcadie. Și... iartă-mă! Am ascultat, de două ori, convorbirile telefonice tale cu această mătușă. La telefonul cuplat din magazin.

Arcadie Visescu: (Supărat și agitat). Gata cu poveștile... voastre! Chem poliția. (Se îndreaptă spre telefon). Sunteți niște... impoștore... infractoare! Trebuie să închid magazinul. Neapărat e necesar să fac inventarul. Precis m-ați ... jefuit.

Mica Dora: Stai! (Îl împiedică să pună mâna pe receptor. Pe mână i se vede o aluniță).

Arcadie Visescu: (Privind cu atenție mâna lui Mica Dora). De unde ai această aluniță?

Mica Dora: Cum, adică, de unde o am! ? Din... naștere!

Arcadie Visescu: Și... Minodora... și Minodora avea tot pe mâna dreaptă o... aluniță.

Mica Dora: O are... o am... fiindcă aceea și aceasta sunt tot eu... Minodora.

Arcadie Visescu: Minodora avea un semn pe...pulpa stângă...rămas de când a sărit gardul la vecin să...ia cireșe.

Mica Dora: De la nenea... Bleoț! (Își ridică fusta și își arată semnul). Iată... semnul!

Arcadie Visescu: (Din ce în ce mai intrigat). Minodora mai avea un semn pe sânul drept. O mușcasem când ne-am ... culcat prima oară împreună.

Mica Dora: (Își desface nasturii de la bluză). Iată! ... Îl vezi?

Arcadie Visescu: Să zicem că ești tu... adică, ea... ești tu... atunci de ce ai procedat în felul acesta! ?

Mica Dora: Foarte simplu... de complicat ce este! Tu, sper... că-mi permiți, după ce ți-am dovedit că sunt eu, să-ți spun pe nume... Adevărul este că tu nu doreai să muncesc, doreai să mă ți acasă, ca un ... cum să-ți spun, bibelou de... porțelan. Doream să fiu alături de tine, să te ajut, să împărțim bucuriile și... necazurile muncii noastre. Dar... tu mă țineai ca un obiect

de... muzeu, fără să fac nimic. Menajera făcea totul... Eu, cred că... iubirea se manifestă nu numai în... acțiuni intime, dar și în a fi alături, mereu, ca ajutor partenerului. Acest lucru, tu nu-l înțelegeai. De aceea am recurs la această... strategie cu iz tragi-comic. Sau de ... farsă comică.

Arcadie Visescu: Mă convingi numai dacă mă săruți, așa, cum numai Minodora o făcea.

Mica Dora: Înainte de a face acest lucru, tu nu ți-ai dat seama că numele de Mica Dora era o anagramă a numelui meu? ! Nu îți dădeai seama că atunci când vorbeai îți... sorbeam cuvintele, gesturile! ?

Arcadie Visescu: Nu aveam ochi și urechi pentru Mica Dora, toate ...inclusive sufletul, îmi erau dăruite Minodorei. Ți-ai jucat foarte bine rolul. Se vede că ești studentă la teatru. Acest caz poate să-ți fie subiect pentru Diplomă.

Minodora: Haide... să te sărut! (Se îmbrățișează, se sărută prelung).

Cocuta: În sfârșit... căpitanul corăbiei viselor frumoase și-a regăsit... sirena.

Cortina